

[Skræppenborg-Nielsen.]

jeg har stillet mit spørgsmål i dag til den højtærede forsvarsminister.

Jeg vil gerne bede den højtærede formand om tilladelse til et par citater:

„Der er to grupper af læger, man må rette søgelyset imod, når det gælder om at mobilisere yngre læger til det danske sygehusvæsen i dag“, siger overlægen i sin kronik.

„For det første er der en del danske læger i udlandet — især i Sverige! — For det andet gør et ikke ringe antal læger til stadighed militærtjeneste.“

For så vidt angår de mange danske læger, der arbejder i Sverige, ligger dette forhold uden for det stillede spørgsmåls rammer, hvorfor jeg naturligvis ikke, selv om jeg havde lyst dertil, skal beskæftige mig med det, hvor vigtigt det end er. Det må vente til senere.

Med hensyn til militærlægernes forhold blot dette: hvis det er rigtigt — hvad jeg personlig ikke har ringeste grund til at betvivle — som overlæge Hagen gør opmærksom på i sin kronik — og han kender forholdene — at det daglige egentlige lægearbejde i garnisonerne normalt varer fra en halv til en hel time, og at dette lægearbejde efter overlægens mening sædvanligvis udmærket kan bestrides af hærens faste overlæger, så synes jeg, at der på baggrund af den alvorlige lægemangel, som jeg allerede har omtalt, er mere end grund nok for den højtærede forsvarsminister til at tage hele spørgsmålet om yngre lægers virksomhed inden for forsvaret op til undersøgelse.

Det kan efter min mening aldrig være rigtigt — og så kan man se på forsvaret med hvilke øjne man vil — at højtuddannede læger inden for forsvaret i det væsentlige tvinges til at tage sig af akutte tilfælde af fodsvamp eller platfodethed, på samme tid som vore sygehuse ligefremt skrigger efter kvalificerede læger til løsningen af anderledes alvorlige opgaver. Derfor spørger jeg: vil ministeren medvirke til — hvis det ved en undersøgelse af forholdene viser sig, at overlæge Hagen har ret i sine påstande — at ikke alene hærens lægekorps, men også andre lægekorps inden for forsvaret afgiver et betragteligt antal yngre læger til vore sygehuse, institutioner m. v.?

Forsvarsministeren (Victor Gram): Jeg tror, alle er enige i det synspunkt, at det er ønskeligt at medvirke på alle de felter, hvor det er muligt, for at afhjælpe den akutte lægemangel, som findes rundt omkring.

Jeg forstår i og for sig også godt, at man retter søgelyset mod de områder, hvor man har formodning om at der skulle være chance for at hente lidt ind, og derfor kommer man måske nemt til at operere med antagelser, der ikke holder stik over for de rent faktiske forhold. Det er rigtigt, at vi i forsvaret har en særordning for kandidater, således at hovedparten af kandidaterne indkaldes til tjeneste i forsvaret og derved får en 3 måneders foruddannelse og derefter 9 måneders egentlig tjeneste. Den forestilling, at man kan klare sig med en halv eller en hel times daglig virksomhed for lægen rundt omkring på de enkelte tjenestesteder, breder sig, men man glemmer helt at tage i betragtning for det første, at alle flyvestationer, alle skibe på togt og andre militære anlæg og virksomheder, hvor faremomentet er så stort, at fast lægevagt er nødvendig, kræver en fast stab af læger, som er til disposition, og som kun har få chancer for at operere udenfor. Dernæst er der selve beredskabet, hvor dette forudsætter uddannelse af sanitetspersonel, og hvor lægerne må være med i planlægning, øvelser o. s. v. Dette tager et andet betydeligt antal af vore værnepligtige læger.

Tilbage bliver en del, som har visse opgaver i kaserner og lejre ved undersøgelser af de frivillige, der antages eller skal antages som konstabler, og som forudsætter en meget dybtgående undersøgelse, der normalt ikke foretages i samme omfang på sessionerne. Hvad angår den tid, der eventuelt er tilovers, vil jeg imidlertid antage, at ca. 80 pct. af vore reservelæger ved siden af det militære job har civile job på hospitaler som lægevagter o. lign. og derved i realiteten er medvirkende til at afhjælpe en del af lægemangelen rundt om på hospitalerne.

Som det hele ligger, tror jeg ikke, der er mange muligheder for at få en virkelig effektiv hjælp af læger fra militærets korps.

Jeg kan til slut sige, at spørgsmålet allerede i nogen tid har været til overvejelse i forvaltningsnævnet, og at jeg, når nævnets